

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.144/2017/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szendrei Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. jogtanácsos által képviselt I. rendű és II. rendű alperes neve II. rendű alperessel szemben szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. február 15. napján kelt 7.G.40.521/2016/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében – egyebek mellett – az I. rendű alperes jogelődje, a ... Zrt.-vel 2008. február 12. napján létrejött 915/2008. számú kölcsönszerződés általános részének 9.4. pontja mint tisztességtelen szerződési feltétel semmisségének a megállapítását kérte a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja, valamint a régi Ptk. 209/A. § (2)

bekezdése alapján.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a támadott kikötés hiányában akár a felperes mint adós teljesítésének elmulasztása esetén indult, akár a végrehajtás megszüntetése iránti perben a bizonyítási teher nem különbözik a tartozásösszecszerúsége körében, mivel mindkét esetben az adósnak kell azt bizonyítania, hogy a tartozása részben vagy egészben nem áll fenn, mivel azt teljesítette.

A II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban nem tett nyilatkozatot.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy tisztességtelen, és emiatt semmis a felek között 2008. február 12. napján létrejött 915/2008. számú kölcsönszerződés általános rész 9.4. pontjának azon rendelkezése, mely szerint: „A felek megállapodnak abban, hogy az Adósnak a mindenkor fennálló esedékes tartozása, illetve annak összecszerúsége tekintetében a Bank nyilvántartása, kimutatása az irányadó. A Bank saját kimutatása alapján jogosult az Adós esedékes tartozását közjegyzői tanúsítványba foglaltatni. E ténytanúsítvány az Adós terhére fennálló kölcsön-, és járuléktartozás közokirati tanúsítása, amely alapján a Bank a tartozás behajtását kezdeményezheti.”. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és az I. rendű alperest a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 18.000 forint megfizetésére kötelezte az állam javára, míg a fennmaradó 18.000 forintról akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítéletben tényként állapította meg, hogy a felperes és a II. rendű alperes mint adósok, valamint az I. rendű alperes jogelődje a ... Zrt. között 2008. február 12. napján 915/2008. számon kölcsönszerződés jött létre, amelyben az I. rendű alperes jogelődje 95.352 CHF összegű kölcsön nyújtására vállalt kötelezettséget. A bank legfeljebb 13.800.000 forint folyósítását vállalta a felhasználási célhoz nem kötött, pénzügyi intézmény által nyújtott kölcsön kiváltása céljából. A szerződéshez kapcsolódóan, annak biztosítékeként a felek zálogszerződést kötöttek. A kölcsönszerződés általános rész 9.4. pontjában a felek abban állapodtak meg, hogy a bank a saját kimutatása alapján – amelyet irányadónak fogadnak el – jogosult az adós esedékes tartozását közjegyzői tanúsítványba foglalni, és ez alapján a tartozás behajtását kezdeményezni. A felek a kölcsönszerződés 2.1.g. pontjában a folyósítás feltételeként határozták meg az adós közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozatának a bank által előírt tartalommal való megtételét, vagy a kölcsönszerződés kétoldalú közokiratba foglalását.

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem e részét a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése, 209/A. § (2) bekezdése, valamint a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai alapján vizsgálta. Megállapította, hogy a felek között fogyasztói szerződés jött létre, amelynek a kereset tárgyává tett 9.4. pontja általános szerződési feltétel. A támadott kikötést a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontja alapján tisztességtelennek és emiatt semmisnek találta, mivel az adott pontban a felek nem pusztán a tartozás tanúsításának a módját fogadják el, hanem azt is, hogy az adós mindenkori tartozásának mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. E rendelkezés alkalmas arra, hogy a végrehajtható okiratnak minősülő közjegyzői ténytanúsítvány az I. rendű alperes hitelezői nyilvántartása alapján rögzítse az adósok tartozását. Így azt az I. rendű alperes a végrehajtást megelőzően nem köteles igazolni, hanem az adósoknak kell a végrehajtási eljárásban esetleges kifogásaik szerint a saját tartozásuk összegének mértékét bizonyítani, amellyel megfordul a bizonyítási teher a fogyasztó felperesre hátrányos módon. A támadott rendelkezés különösen az elszámolásra és a visszafizetésre vonatkozó feltételek értelmezésére egyoldalúan az I. rendű alperest jogosítja, továbbá a rendelkezés tartalmából az is megállapítható, hogy kizárólag a bank nyilvántartásait, bizonylatait tekintik irányadónak, a bank azt fogadtatja el az ügyféllel annak érdekében, hogy az általa kimunkált és meghatározott tartozás szolgáljon a közokirat alapjául, amely magába foglalja, hogy a szerződésszerű teljesítés megállapítására kizárólag a bank jogosult saját nyilvántartásai és könyvei alapján.

Az I. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a felperes e kereseti kérelmének elutasítását, míg másodlagos kérelme a 9.4. pont második és/vagy harmadik mondata tekintetében irányult a kereset elutasítására. Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a támadott pontban három különböző szerződési feltétel szerepel, amelyet az egyes mondatok külön-külön jelentenek. Az elsőfokú bíróság a három kikötés elkülönített vizsgálatát elmulasztotta, és kizárólag az első mondatában meghatározott kikötés formai értelmezésére alapozva állapította meg mindhárom feltétel semmisségét. Álláspontja szerint, bár vitatja az ítélet indokolásának helyességét és az elsőfokú döntést, kizárólag a 9.4. pont első mondatában található feltétel semmissége megállapításának lehet helye, mivel a hitelező a kölcsöntartozás összegéről a második és harmadik mondatban megfogalmazott kikötések hiánya esetén is közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérheti. A második és harmadik mondatban foglalt kikötések nem értelmezhetőek úgy, hogy hátrányosak lennének a felperes számára, inkább kedvezőek az adósra nézve, mert ha az alperes nem az MNB által felügyelt és könyvvizsgáló által auditált nyilvántartása szerint, az adós

által teljesített törlesztésekkel csökkentett összegben indít végrehajtást, hanem a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat szerinti teljes kölcsönösszegre indítja azt, az adós kedvezőtlenebb helyzetbe kerül. Az érintett rendelkezések folytán ugyanis csak azokat a törlesztéseit kell igazolnia, amelyek nem tűnnek ki az alperesi nyilvántartásból. Mindez nem eredményezi a bizonyítási teher megváltozását a felperes hátrányára, továbbá az alperes egyoldalú szerződés értelmezési jogosultságát. Hangsúlyozta, hogy a támadott kikötésnek az alperesi nyilvántartásra vonatkozó első mondata azon a ténybeli alapon nyugszik, hogy a felperes mint adós tartozásaira nincs más nyilvántartás, így a kikötés tényszerű megállapítás. Nem szerződéses kikötés kérdése, hanem tény, hogy a hitelintézet és az ügyfele közötti kölcsönjogviszonyra a hitelintézet nyilvántartása az irányadó tekintettel arra, hogy azt a hitelintézet a felügyeletét ellátó MNB számára is elfogadható módon, jogszabályi előírásoknak megfelelően vezeti. Így az adós mindenkori esedékes tartozása és összegszerűsége megállapításához kizárólag a banki nyilvántartás szolgálhat alapul. Ez azonban az ellenbizonyítást nem zárja ki. A régi Ptk. 209. § (6) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény, és a 250/2000. (XII. 24.) Korm. rendeletben szabályozott hiteles nyilvántartás vezetésére vonatkozó kötelezettségére, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) rendelkezéseire utalt azzal, hogy e jogszabályi előírások alapján működhet kizárólag a nyilvántartása. Mivel a hitelintézetnek az adós tartozása alapjául a saját nyilvántartását kell e rendelkezések szerint is tekinteni, így a jogszabály előírásainak megfelelően meghatározott szerződési feltétel nem tisztességtelen. A szerződésből fakadó jogosultságok és kötelezettségek egyensúlyát a támadott szerződési feltétel nem befolyásolja hátrányosan, a felek a nyilvántartás ellenében történő bizonyítást nem zárták ki. Miután a perbeli kölcsön tekintetében egyetlen nyilvántartás áll rendelkezésre, eleve értelmezhetetlen a kikötés tisztességtelenségére történő hivatkozás.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján az irányadó jogszabályoknak megfelelő, helyes jogi következtetésre jutott. Előadta, hogy a támadott szerződési feltételben az I. rendű alperes a saját nyilvántartását fogadtatja el a fogyasztóval, mint a tartozásának hiteles tanúsítását, ami azzal a következménnyel jár, hogy a közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat alapján az adóst terheli a vele szemben indított eljárásban annak a bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn. Mivel a bizonyítási kötelezettségre és teherre vonatkozó Pp. 3. § (3) és Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt szabályok így nem érvényesülnek, a fogyasztó adós kényszerül ellenbizonyításra, ezért a támadott rendelkezés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik. Az a körülmény, hogy a

pénzüntézetekre vonatkozó jogszabályok a nyilvántartás vezetésének kötelezettségét írják elő az I. rendű alperes számára, nem feleltethető meg a régi Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltaknak, mert ezek a nyilvántartás vezetésének mikéntjét és nem a tartozáselismerési nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalásának kötelezettségét írják elő. Az adott rendelkezés a mindenkori tartozás összegének megállapítására, értelmezésére egyoldalúan az I. rendű alperes jogosítja fel, és a fogyasztót olyan helyzetbe hozza, hogy tartozását csak az általa kezdeményezett végrehajtás megszüntetése iránti perben felperesként tudja bizonyítani, ami a bizonyítási teher megfordulásával jár. A BDT2011. 2502. és a BDT2015. 3420. számon közzétett eseti döntésben kifejtettekre hivatkozott. A pénzüntézetet terhelő, Hpt. 206. §-ában meghatározott időszakos tájékoztatási kötelezettségből nem következik a perbeli szerződéses kikötés tartalma. Kifejtette, hogy a támadott szerződési rendelkezés egyoldalú hatalmasságot biztosít a pénzüntézet számára a tekintetben, hogy meghatározza az adósnak van-e tartozása és mennyi. Ettől független, hogy a pénzüntézet a külön jogszabályok, így a Hpt. alapján évente elszámolást, a felmondást megelőzően pedig részletes kimutatást köteles az adóshoz eljuttatni. A hitelező e kötelezettségét ugyanakkor a kölcsönszerződés nem tartalmazza, azaz nincs olyan rendelkezése, mely szerint kötelessége lenne az I. rendű alperesnek a tartozást közölni az adóssal, mielőtt a ténytanúsítványt az általa szolgáltatott adatok alapján a közjegyző kiállítja. Így a fogyasztó mindenkori tartozását a vele szerződő fél egyoldalú közlése alapján a közjegyző által kiállított közokirat tanúsítja. A kölcsönszerződés, vagy az az alapján külön tett tartozáselismerés közjegyzői okiratba foglalása a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében teljesen bizonyítja, hogy a felek az abban feltüntetett időben és helyen a benne foglalt nyilatkozatot megtették. A kötelezettségvállalást tartalmazó szerződés vagy nyilatkozat azonban a közjegyzői záradékolásnak csak az egyik, de nem elegendő feltétele. Azt a Vht. jelenleg hatályos 23/C. § (1) bekezdése (korábban 21. §-a) alapján az ott meghatározott feltételek esetén látja el a közjegyző végrehajtási záradékkal. A végrehajtási záradékolás jogszabályi feltételeit a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés vagy kötelezettségvállalás azonban önmagában nem alapítja meg, ebből következik, hogy a támadott szerződési feltételt kifejezetten a közjegyzői záradékolás Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdéseiben előírt feltételek teljesítése érdekében kötötte ki az I. rendű alperes.

A II. rendű alperes a fellebbezésre nyilatkozatot nem tett.

Az I. rendű alperes fellebbezése kizárólag a kölcsönszerződés általános részének 9.4. pontjára vonatkozó kereseti kérelem tekintetében támadta az elsőfokú bíróság ítéletét, a keresetet elutasító rendelkezéssel szemben a felperes fellebbezést nem terjesztett elő, így a fellebbezéssel nem érintett

kereseti kérelmek tekintetében az ítélet a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra a tényállást azzal egészíti ki, hogy a felperes és a II. rendű alperes mint adósok 2008. február 12. napján a kölcsön- és jelzálogszerződésből eredő kötelezettségeik tárgyában tartozáselismerő nyilatkozatot tettek dr. V. Sz. budapesti közjegyző előtt 11030-2-436/2008/1/O ügyszám alatt, amely tartalmazza a kölcsönszerződés és a zálogszerződés főbb rendelkezéseit.

Az elsőfokú bíróság ezzel a kiegészítéssel a tényállást helyesen állapította meg és a jogszabályok helytálló értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsönszerződés 9.4. pontjában foglalt általános szerződési feltétel tisztességtelen, ezért semmis. Az ítéletábra döntése indokolásával túlnyomórészt egyetért azzal, hogy álláspontja szerint a támadott kikötés tisztességtelensége elsősorban a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai alapján állapítható meg.

Az ítéletábra nem értett egyet az I. rendű alperes fellebbezésében kifejtettekkel, amely szerint a támadott szerződési feltétel három mondatát mint egymástól elkülönülő szerződési feltételt elkülönítetten, külön kellene vizsgálni és annak alapján legfeljebb csak az első mondat tisztességtelensége lenne megállapítható, mivel a 2. és 3. mondatnak megfelelő kikötés hiányában is közjegyzői ténytanúsítvány állítható ki. Alaptalanul hivatkozik arra is, hogy az adott rendelkezés nem hogy hátrányos, hanem kifejezetten kedvező az adósra nézve, mivel csak a ténytanúsítványban szereplő összeg tekintetében kell igazolnia a saját törlesztéseit.

Ezzel szemben az ítéletábra álláspontja szerint a teljes szerződési feltétel egységében alapozza meg az I. rendű alperesnek azon jogosultságát, hogy a nyilvántartásai és kimutatásai alapján a felperes, illetve adós esedékes tartozásának közjegyzői ténytanúsítványba foglalásával végrehajtási eljárást kezdeményezzen, és ezáltal az adós kerül abba a helyzetbe, hogy a már folyamatban lévő végrehajtás alatt az I. rendű alperessel szemben indított végrehajtás megszüntetése iránti perben kell igazolnia azt, hogy a követelése nem áll fenn, vagy az nem az I. rendű alperes által megjelölt összeggel azonos. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a támadott rendelkezés egységesen alkalmas a bizonyítási teher fogyasztóra hátrányos megváltoztatására és az I. rendű alperest egyoldalúan jogosítja arra, hogy a saját nyilvántartása alapján állapítsa meg, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e, a fogyasztó pedig ennek a következményeit köteles viselni,

illetve az általa kezdeményezett eljárásokban az alperesi nyilvántartással szemben ő köteles bizonyítani.

A támadott kikötés szerint a felek a felperes tartozásának meghatározására a bank saját nyilvántartását tekintik hitelesnek, a fogyasztó az adott rendelkezésben a banki nyilvántartás adatait fogadja el, amiből az következik, hogy mindketten a banki nyilvántartás adatait tekintik irányadónak és a bank ebből állapítja meg, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e. A támadott kikötésben a fogyasztó a közjegyzői tanúsítványt a tartozás mindenkor összegének a közokirati tanúsításaként fogadja el, annak veti alá magát, hogy a tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Ez magába foglalja azt is, hogy annak megállapítására, hogy a felperes szerződészerűen teljesít-e, kizárólag a bank jogosult a saját nyilvántartásai és könyvei alapján. A kikötés ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tisztességtelen.

A közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátásának feltételeit a Vht. és a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. tv. (a továbbiakban: Kjö.tv.) 112. § (1)-(3) bekezdései határozzák meg. A szerződéskötésekor a Vht. 21. §-ában szereplő és az azzal egyező, jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) bekezdése értelmében az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és az ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást; a jogosult és a kötelezett nevét; a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét és jogcímét); a teljesítés módját és határidejét. A Kjö.tv. 112. § (1) bekezdés c) pontja ezzel azonosan rendelkezik, és mindkét törvény érintett rendelkezésének (2) bekezdése szerint ugyancsak közokiratnak kell tanúsítania a feltétel vagy időpont bekövetkezését, ha a kötelezettség ezek bekövetkezésétől függ. A per tárgyát képező szerződési feltételnek a ténytanúsítványra vonatkozó része kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy megteremthetők legyenek a közvetlen bírósági végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei, azaz a kikötést éppen a Vht. szabályainak való megfelelés érdekében tartalmazza a szerződés. A hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének ugyanis akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha rendelkezésére áll az aktuális lejárt és esedékessé vált tartozás összegezéséről rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány is, amely a szerződés közokiratba foglalt felmondása esetén is a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A záradékolás azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, melyet követően az adós felperes csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás.

A végrehajtási záradékkal ellátott közokirat alapján indult végrehajtási eljárásban ugyanis a Pp. 369. § b) pontja alapján a fogyasztónak kell bizonyítania követelésének részben vagy egészben való megszűnését az érintett kikötés alapján közjegyzői ténytanúsítványba foglalt, általa elismert fennálló tartozásával szemben. Az adósnak ebben az esetben már egy megindult végrehajtási eljárás alatt kell igazolnia, hogy tartozása nem áll fenn, vagy kevesebb, mint amit az alperes állít, a végrehajtás felfüggesztése a jogszabályi rendelkezések folytán pedig nem automatikus, mindössze lehetőség, így a fogyasztó hátrányosabb helyzetbe kerül, mintha a bank záradékolás hiányában peres eljárásban érvényesítené az igényét vele szemben. Abban az esetben ugyanis, ha ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítania a követelésének jogalapját, adott esetben a felmondás jogszerűségét és követelésének összecszerűségét is. A tényállításának alapja nem vitásan a saját nyilvántartása lehet, de főszabály szerint őt fogja terhelni a bizonyítás például a kamatszámítás helyességét illetően és a bizonyítás elmulasztásának következményeit is viselnie kell.

Az I. rendű alperes ezért alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a támadott kikötés a bizonyítási teher szabályait nem változtatja meg. E rendelkezéssel ugyan a fogyasztó nem mondott le arról a jogáról, hogy a tartozás összegét vitathassa, azonban a kikötésben szereplő nyilatkozattal szemben már neki kell bizonyítania, hogy a közokiratba foglalt adat nem felel meg a valóságnak, a bankkal szembeni tartozásának ténye vagy összege attól eltér. Ez pedig azt is eredményezi, hogy az érintett kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg, mivel a közjegyzői okirat közokirati jellege folytán a bank fogyasztóval szembeni igényérvényesítése esetén a polgári perrendtartás bizonyítási kötelezettségre és teherre vonatkozó, a Pp. 3. § (3) bekezdésében és 164. § (1) bekezdésében foglalt szabályok akként érvényesülnek, hogy a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján a közokirat teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, azaz az adós tartozásának tényét és mértékét, mellyel szemben a fogyasztó kényszerül a Pp. 195. § (6) bekezdése szerinti ellenbizonyításra. Ekként foglalt állást a Debreceni Ítéltábla a BDT2015. 3420. szám alatt közzétett eseti döntésében is, amivel az ítéltábla a perbeli esetben is egyetért.

Az ítéltábla álláspontja szerint az olyan szerződési feltétel, amelyben az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása a bank nyilvántartása alapján megállapítható összeggel azonos, függetlenül attól, hogy ezt a bank felhasználja-e közjegyzői ténytanúsítvány kiállításához vagy sem, önmagában tisztességtelen, ezért az a Korm. rendelet 1. §

(1) bekezdés b) és j) pontjai mellett a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján is semmis. E körben az ítélőtábla utal a BDT2017. 3629. számon közzétett eseti döntésben a Fővárosi Ítélőtábla másik tanácsa által kifejtett indokokra.

Az I. rendű alperes által hivatkozott, a banki nyilvántartásra vonatkozó Hpt. és egyéb jogszabályokban írt rendelkezések nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése értelmében ne lenne vizsgálható. A Ptk. 209. § (6) bekezdése a 93/13 irányelv 1. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, amelyet több, az Európai Unió Bírósága által hozott ítélet akként értelmez, hogy a kivétel a szerződő felekre választásuktól függetlenül is alkalmazandó, valamint a felek eltérő megállapodása hiányában is a szerződés részévé váló jogszabályi rendelkezéseket tükröző feltételekre terjed ki. A hitelező saját nyilvántartása alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvány szerint fennálló mindenkor tartozás adós általi előre elismerése azonban nem olyan szerződési tartalom, amely kógens jogszabályi rendelkezést tükrözne, vagy amelyik mint diszpozitív szabály, a felek megállapodása hiányában egyébként is a szerződés részévé válna. Az ítélőtábla utal a BDT2017. 3629. szám alatt közzétett eseti döntés 20. pontjában foglaltakra.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét – kiegészített indokolással – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú eljárásban felmerült a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint meghatározott mértékű ügyvédi munkadíjának megfizetésére. A II. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban figyelembe vehető költsége nem merült fel.

Budapest, 2017. év szeptember hó 21. napján

dr. Sándor Ottó s.k.

a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő